

11. novbr. 3.

Herr T r y g v e B o r c h .
Apoteket, Holmestrand.

Sluttresultatet av våre drøftelser om hvordan vi skulle gripe saken m.h.t. gjeninntagelse i stillinger av tidl. NS-medlemmer, ble at vi gjorde en henvendelse på bred front til justisministeren personlig. Og som De vil ha sett av gjengivelsen i Folk og Land var han etter måten nokså forståelsesfull.

Vi har nå fått inn hittil ca. 200 henvendelser fra dem som føler seg rammet. Disse henvendelser blir nå ordnet for de forskjellige etater og supplert med hva vi for vårt vedkommende kan anføre, og når så det er gjort er det meningen at formannen, Anders Halskjold, og undertegnede skal søke personlig foretrede for justisministeren og levere ham materialet. Vi vil foreslå at ministeren setter ned et lite utvalg som kan ta seg av den videre pågang på de enkelte departementer og etater, og i tillegg vil vi også komme til å gjøre en forestilling angående det vi kaller en "framskutt" pensjon for dem som det bare er liten utsikt til kan bli anbragt i ny stilling. Det er ikke så få mellom 65 og 70 år, og mange av disse har det rett og slett kummerlig. Det er å håpe at den nye sosialminister, fru Sewerinn, vil se på forholdet med noe blidere øyne enn frøken Island. Den siste var håpløs - tvers igjennom! Desværre har Laubitz Sands perfide artikkel i Morgenbladet avstedkommet en sand oversvømmelse av "indsendter" fra alle mulige uforsonlige, som hyler til dels ennå værre enn i 1945, og hva det kan føre med seg, vet vi jo ikke. Fra vårt hold kommer vi ikke til orde. Jeg har prøvd, men intet kommer i avisen. Riktignok er det noen få som slår på barmhjertighet og den slags. Men på sett og vis er de like farlige, idet de går ut fra som en fastskått ting at alle NS-medlemmer er forbrytere. I mitt opprett - jeg har forresten sendt avisen 2 - peker jeg på at argumenter som skyld, anger og nåde på det grunnlag henger i luften så lenge man ikke viser noen interesse for selve grunnlaget for etterkrigsoppgjøret. Fastslå om det er grunnlag for skylden, sier jeg, så kan vi siden diskutere begrepene anger og tilgivelse. Men foreløbig er det langt fra på det rene - hverken historisk eller rettslig - hva man skal angre på.

Det spesielle forhold m.h.t. apotekerbevilling er det såvidt jeg forstår vanskelig å ta opp uten på det politiske plan. Det vil bli spennende å se hvordan det nu valgte Storting akter å innstille seg. Antagelig blir det pånytt mye pent pek og lite handling, men vi får likevel sitte på ryggen av de herrer som kleggen og stikke det vi kan. Hadde vi hatt makt som vilje skulle det gått anderledes. Skulle det skje at De også nå blir forbigått, får De varsle oss, så får vi på grunnlag av de konkrete forhold diskutere hva vi videre skal gripe til. Ett kan vi i et hvert fall gjøre: gjøre kjent den rettløshet som rår til trods for alle de vakre ord fra talerstolen i Stortinget.

Vennlig hilsen

1/29.